

Dopisi.

V Celji 30. oktobra. — V saboto 22. t. m. je pri sv. Margareti pri Celji umrl in drugi dan v Vojniku pokopan bil bogati posestnik, gosp. France Valant, daleč znan in zavoljo blagega in poštenega srca gospôdi, še bolj pa kmetom obče priljubljeni mož, kterege bodo posebno naši ubogi kmetje kmali bitko pogrešali. Gosp. Valant je bil kmetom našega okraja in tudi gospôdi živa hipotekna banka in hranilnica ob enem; kdor je bil v hudih zadregah in so mu bili že zadnji eksekutivni edikti na vrata pribiti, šel je k Valantu, in pomagano mu je bilo, če je le bil pošten človek. Ni se čuditi, da se je pri njegovem pogrebu, grdemu vremenu vkljub, več tisoč ljudi vseh stanov sešlo, in da se je med kmetiškimi pogorelci toliko zdihovanja slišalo. Nesli so ga kmetje, katerim je bil veliko let skrben župan in gotov pomočnik v sili. Malo je ljudi v naši okolici, ki bi ranjkemu dolžni ne bili. Iz njegove oporoke se malo pozveda, pa je sploh govorjenje, da je nek vsem dolžnikom, kateri mu niso bili čez 50 gold. dolžni, vës dolg, drugim pa vse zastale obresti ali činže odpustil. Kolika dobrota to mnogim revnim! — 27. oktobra t. l. je bila važna seja našega mestnega odbora, v kateri se je slovenskemu narodu in njegovi omiki protivni duh prav očitno pokazal. Sklenjeno je bilo po nasvetu odbornika dr. Nekerman-a z 11 glasovi zoper 4 (gg. Gorišek, Jesenko, dr. Kočevár in Pečnak), „da se s posebno vlogo mestni odbor naravnost obrne do državnega ministerstva in se v ti vlogi pritoži, da je nemški jezik iz glavne šole skor popolnoma odrinjen in sploh le slovenski in celó kot učilen jezik vpeljan, — po vsem tem pa naj zahteva, da se nemški jezik vpelje, slovenskemu pa le sploh potreben prostor dovoli, vrh tega pa še izreče, da nihče ni s tem zadovoljen, da bi učilni jezik slovenski bil, in še s tem ne, da bi slovenski jezik enako pravico imel z nemškim, ker potem bi bil vës poduk in napredek za mestne otroke le iluzoričen.“ — Podlaga temu nasvetu in sklepu je skoz in skoz gola domišlija brez vse resnice od konca do kraja; sl. ministerstvo bo tedaj gotovo vse okoliščine temeljito preiskati dalo, predno bo preklicalo svoj ukaz, po katerem se zdaj tukaj uči. V celjsko glavno šolo ne hodijo s a m o mestni otroci, ki večidel obojni jezik umejo, ampak tudi otroci iz veliko večje kmetiške srenje na Bregu, in zraven tega tudi mnogo otrok iz družih krajev spodnjega slovenskega Štajarskega. Število čisto slovenskih otrok je veliko večje memo unih, ki oba jezika govoré, čisto nemških pa je celó celó malo. Zakaj pa je ta hrup v mestnem odboru vstal, ko so se še le letos, že leta 1862 predpisane slovenske knjige vpeljale, in sicer: berilo, katekizem in nemško pisana slovnica za slovenske otroke, ki se nemški učijo in zadnjič mali besednik? Če se kmetiški otroci morajo koj od začetka dveh jezikov učiti, zakaj bi tega mestni otroci s svojimi informatorji ne zmogli! Učilni jezik je pa sedaj, kakor je bil popred, le nemški. In kako bi to moglo tudi drugače biti, ker izmed 4 učnikov glavne šole, 3 — reci trije — slovenskega ne znajo, pa vendar morajo slovenski brati učiti! „Hinc illae lacrimae!“ Ko je bil eden izmed teh treh nemških učiteljev, ki je tudi mestni odbornik, s to res pravo „argumentatio ad hominem“ v seji v kozji rog vgnan pa vprašan, kdo da vendar ali znabiti tudi on s svojima dvema tovaršema vse čisto slovenski uči, in naj pové, kako da je mogoče, da je učilni jezik slovenski, ko trije učitelji še slovenskega ne umejo, je z mojstersko logiko odgovoril: „Slovenski jezik pri nas ni ravno (sic!) učilni, al vendar je le tako v našo šolo vpeljan, da bi človek mislil, da je v šoli kake srbske vasi.“ Risum

teneatis amici! — Mestni odbor se je pa pri ti priliki kaj malo parlamentarično in ustavno obnašal, ker prvič je bila seja v tako važni reči, ktero vës svet slišati more in mora, kot skrivna raspisana in odbornikom predmet seje ni bil popred naznanjen; še le po hudih debatah je bila seja na zahtevanje slovenske stranke, ki se je tabart prvič pokazala, vendar le očitna; drugič: ni hotel odbor ničese slišati o tem, da bi se zaslišala brežka srenja, ki ima pri šoli ravno toliko govoriti, kot celjska; tretjič: odbor ni hotel dovoliti, da bi se ta reč, kakor je sploh parlamentarna navada, in kar je slovenska stranka zahtevala, popred učilnemu odseku izročila v preiskavo. Vse zastonj! sklenjeno je moralo biti; pri Bogu je milost! — Da se pa odborniki, ki so bili pri glasovanji že tako zmagani, po končani seji zavolj svojih misli še grdo insultirajo, je žalosten dokaz sirovosti in male omike; kakošno ime da tako obnašanje zasluži, si vsak lahko misli. — Ker je vsa ta reč jako važna za nas, in bi se znala tudi v drugih trgih in mestih po spodnjem Štajarskem ponoviti, bomo še enkrat bolj natanko o nji govorili. Za danes presrčno zahvalo našim možatim zagovornikom, ki so se tako krepko na noge postavili za obveljavo ravnopravnosti ustavne!

V Celji. (Iz čitavnice.) V seji 8. oktobra t. l. je odbor čitavnice celjske odločil: 1. da se bode v čitavnici vsak torek zvečer od 8. do 9. ure učila slovenščina; 2) da bodo, dokler se ne prekliče, vsako sredo zvečer ob 8. uri ondi vaje v plesu; 3) da bode v nedeljo 13. novembra beseda s plesom, nedeljo 4. decembra beseda s tombolo, nedeljo 18. decembra beseda in tombola z deklamacijami in igrami. Začetek bo vselej ob 7. uri zvečer. 18. decembra bo tudi vélika skupščina, v kateri se bode po čitavničnih pravilih volil novi odbor in račun od preteklega leta udom naznanil. Odbor.

Ptuj na Štaj. (Oznanilo.) Čitavnica ptujska bo napravila za prihodnjo zimo devet večih „besed“ s petjem, govori in premenjama s plesom in tombolo, in sicer 20. novembra in 18. decembra tega leta, 1. in 22. januarja, 5. in 26. februarja, 5. in 26. marca in 9. aprila prihodnjega leta. Začetek bo vselej ob 7. uri zvečer. — Z začetkom novembra t. l. se začne v čitavnici za njene ude uk brez plačila v slovenskem jeziku po gosp. Čafu, kakor tudi, a za zmeren honorar, uk v petji. Častite ude vabimo, da bi se odločenih besed in pa po mogočnosti tudi omenjenih ukov udeleževali. Natanše se izveda v čitavnici. Odbor.

Iz Gorice 28. okt. (Oznanilo in vabilo.) Po odbovom sklepu 26. septembra t. l. bo letošnji občni zbor slovenske čitavnice goriške namesti meseca decembra že 17. prihodnjega meseca novembra ob 3. uri popoldne. Vsi, domači in zunanji družniki so s tem k temu važnemu zboru povabljeni. Dnevni red kažeta §§. 10. in 20. pravil. Volila se bosta razun 9 odbornikov, tudi dva namestnika. Volilni listi se bodo tisti dan razdelili. Imenik vseh domačih udov, izmed katerih se odborniki volijo, bo v čitavnici ob pravem času na beli deski nabit. — Ob enem se tudi naznanja, da se bo obhajala druga obletnica goriške slovenske čitavnice z besedo in plesom 20. prihodnjega meseca novembra ob 8. uri zvečer, h kateri vabi vse gg. družnike in njene prijatle. Odbor.

Iz Železnikov 17. okt. J. L. (Po naključbi zakasnjeno.) Zopet se je ovila mati Slava v črno opravo; vnovič solzi njeno okó ter porosuje z vročimi sragami temno mogilo, ki se je danes, 17. oktobra, nakupičila nad mrtvo truplo upapolnega bogoslovca in semeniškega duhovnika g. Matevža Lotrič-a, ki je po kratki silno hudi bolezní 15. t. m. tukaj zaspal v Gospodu. Pač ima

obširna Slovenija med svojim mladim zarodom dokaj bistrih glav; al med najvrljše rojake svoje mladine štela je domovina gotovo našega pokojnega Matevža. Rojenemu tu v Železnikih dne 17. septembra 1840 mu revni stan starišev sicer ni obetal družega ko življenje polno truda; — al po dobrotnikih k šolanju privabljen je šibki fantič zdajci nastopil stezo, ki pelje do naj-sjajnejših vrhuncev zemeljske sreče. Neumorna marljivost, združena z resnično modro npravnostjo, postavile ste ga slednje leto njegovega šolanja ko najizvrstnejšega prvaka nad vse součence; od 1. razreda normalke do 8. gimnazijalne šole je bil vselej prvak med svojimi součenci. Enako napredoval je tudi v bogoslovji, kar mu je naklonilo ljubezen in spoštovanje sprednikov, součencev in sploh vseh, ki so ga poznali. Da je bil rajni tudi verni in zvesti sin matere Slave, porok so nam med družim tudi mnoge pesmi, ki so sèm ter tje natisnjene bile. *) 1. avgusta t. l. v mašnika posvečen je opravljal 7. o. m. prvo sv. daritev v stolnici ljubljanski. Namesti da bi bil odrinil konec šolskih praznikov zadnje leto nazaj v bogoslovje, položila ga je huda bolezen na mrtvaško posteljo, ter postavila ga — trdno zaupamo — v boljšo, večno srečno domovino. — Pogreb njegov je bil slovesen, kakor ga Železniki še niso, in ga menda tudi več vidili ne bodo. Prespoštovani gospod semeniški vodja in kanonik Jan. Novak sami z 32 drugimi g. duhovniki in bogoslovci spremili so ga na zadnji poti k grobu, kjer so mu po skončanih sv. cerkvenih obredih in zagrebu zapeli še prežalostni součenci v premilem čveterospevu sprelepo nadgrobnico: „Jamica tiha.“ — Naj v miru počiva!

Iz Loke. Podpisana se srčno zahvaljuje vsem, ki so mojemu ranjcemu možu, bivšemu učeniku v glavni šoli tukajšnji, zadnje prijateljstvo skazali in ga na pokopališče spremili, posebno pa še pevcem čitavnice loške in čast. gosp. ravnatelju tukajšnje glavne šole.

Maria Podobnik-ova.

Iz Škaručine. — V nedeljo 23. oktobra so prečistiti tržaški korar in stolni dekan gosp. Peter Aleš tukaj, v svojem rojstnem kraju in prav v ti cerkvi, kjer so leta 1814. prvo sv. mašo peli, svojo petdesetletno ali zlato mašo vpričo 10 duhovnov in obile pobožne množice slovesno obhajali, pa tudi sami pridigovali. Veselo je bilo častitljivega in mnogozasluženega starčka (dobro znane so tudi neprecenljive zasluge njegove za povzdigo sadjoreje) v 78. letu še tako krepkega viditi. Da počastijo tudi naš milostljivi knezoškof vrlega gospoda, ki ga je ob ti priliki poslavilo tudi Njih Veličanstvo s podelitvijo komturstva Franc-Jozefovega reda, so ga spremili sami k slovesnosti na Škaručino. Ne le zlatomašniku samemu je to poslavilo dobro délo, temuč vsem, ki so bili priča nenavadne cerkvene slovesnosti.

Iz Ljubljane. (Iz seje mestnega zbora 27. okt.) Župan oznanja, da mnogokrat omenjeni red za gašenje ognja zaradi družih preobilih opravil še ni mogel na vrsto priti, in da bi tudi red sam na sebi nič ne koristil, ako se ne napravi z redom ob enem tudi požarna straža. Graška zavarovalnica je obljubila nekoliko podpore za požarno stražo, in kadar bodo stroški zagotovljeni, se bodo vsi v red spravili. Odbornik dr. Orel vpraša potem župana: ali je res, da je magistrat zamenjal svoje dolžnosti pri gašenju ognja na celovski cesti, kakor je dvakrat „Laibacherca“ očitala. Župan odgovarja, opiraje se na zapisnik, ki ga je napravila magistratna komisija, da je vse storil magistrat, kar mu velevala dozdanji red za gašenje ognja, da toraj to ni res, kar je „Laibacherca“ pisala. Odbornik dr. Ahačič,

ki je natanko pozvedil vse okoljščine onega ognja, in ki je bil tudi pri komisii brž po ognji, zahteva, opiraje se na to, kar so o ognji izrekli v preiskavo poklicani izvedenci in kar je oznanil župan, naj mestni zbor izreče, da je magistrat vse storil, kar mu postave velevali. Dr. Zupan misli, ker po navadnih pravilih nihče ne more sam sebi sodnik biti, tedaj tudi magistrat sam sebi ne, da utegne na vsako stran najbolj prav biti, ako še stavbini odsek preišče to stvar in sporočuje v prihodnjem mestnem zboru, kateri potem lahko temeljito sklene o dr. Ahačič-evem predlogu. — Sedaj se je jela oglašati dr. Ahačič-evemu predlogu nasprotna stranka: odborniki Stedry, Brolich, dr. Mitteis, Deschmann, da je potem bila seja tako viharina, da nas ni volja je dalje popisavati; hrup na desni in levi, protesti Deschmann-ovi, klici „oho“ in „aha“ in še druge scêne so se vrstile, da je ta zbor bil prava podoba angleškega ali ameriškega zbora. — Ko je bilo te pravde konec, se je po predlogu dr. Schöppel-na dovolilo, naj se razdere pogodba o najemu mestnih županskih dél; naj se obdrži diurnist v mestni denarnici, dokler ga je treba; po predlogu dr. Ahačiča se je dovolilo, naj magistrat vloži pritožbo zoper to, da bi mesto dokladalo k plači c. kr. policajev, ki so v pokoji; po predlogu dr. Mitteis-a se je sklenilo, naj se izplača mestni šoli navadni donesek za razne potrebe, in naj se poroči deželni vladi, da se učiteljska služba pri mestni šoli podeli M. Močnik-u, učitelju v Kamniku; po predlogu odbornika Malitscha se je dovolila plača za razne dela, ki jih je vpeljal rajni župan, — da se napravi kar je treba, da se bode začel pomladi zopet tlak pokladati, in da se izplačajo stroški za nekatere poprave v mestni šoli pri sv. Jakobu.

— Iz poslednje seje kupčijske in obrtnijske zbornice, ki je bila 28. oktobra, povzamemo za danes le-to, da za kranjsko deželo zlo važen predlog je bil tisti, ki sta ga odbornika V. Zupan in A. Samassa o napravi železnice iz Ljubljane v Belak zbornici izročila. Temu še posebno za gorensko stran imenitnemu predlogu je odbornik Jož. Pleiweis še dodal družega, za dolensko stran važnega, po katerem naj bi se železnica naredila iz Ljubljane čez Metliko v Karlovec. Drugi pot kaj več o teh predlogih. Naj povemo še to, da odbornik Horak je rešil dopis c. k. vlade o obrtnijski šoli za rokodelske fante, da ni potoval kar naravnost med stare akte, ampak da se je izvolil poseben odsek, ki naj poroča o tem šolstvu.

— 27. oktobra je vpričo predsednika kmetijske družbe gosp. Fid. Terpinca, c. k. šolskega inšpektorja gosp. prošta dr. Jarca, mestnega župana g. dr. Costa-ta in še družih gospodov bila očitna konecletna preskušinja učencev kmetijske šole, kateri so bili štipendisti. Izpraševali so jih gosp. profesor Peternel iz kmetijske kemije in fizike, gosp. Andrej Fleišman iz rastlinstva, sadjo-, murbo- in sviloreje, gosp. Ed. Pour iz umnega kmetovanja gosp. Pavel Skale (namesti dr. Bleiweisa, zadržanega po zdravniških poslih) iz živinoreje. Pričujoči gospodje so se prepričali, da so se fantje veliko naučili in da posebno izvrstnega se je izkazal Planinec France iz Boštajna, za njim pa Kutiaro Alojzi iz Planine. Gosp. predsednik je po dokončanem izpraševanju priporočal učencem, da marljivo napredujejo tudi v prihodnje in umno kmetovanje širijo povsod, kjer bodo; tudi gosp. župan je dodal mladenčemu budivno sporočilo. — In tako je konec kmetijski učilnici; ni bila sicer „velika šola“, al koristi je donesla deželi mnogo, ker z veseljem vidimo, da mnogi njih učenci na največjih naših grajščinah z veliko pohvalo opravljajo majarsko službo. In razun štipendij, ki so jih vživljali učenci, ni deželi prizadela celó nobenih stro-

*) Pošiljam ob enem „Novicam“ iz zapuščine njegove pesmico „Mladi mornar.“

škov. Dežela zdaj željno pričakuje nove velike kmetijske učilnice — od deželnega zbora.

— Zimsko sezono je čitavnica naša začela v nedeljo zvečer s prav zanimivo „besedo“; štirim novim moškim zborom („Hrvacka četvorka“ od Lžičarja, „Lipa“ od Jenkota, „Klic na boj“ od M. Vilharja, „Husitska“ od Tovačovsky-a) in moškemu čveterospěvu („Pod oknom“ od Horaka) se je v veliko veselje vseh pričujočih pridružil ženski zbor, ki je pel Bendl-ovo „Srečno dete“. Veliko število gospodov in gospodičinj v zboru, njih krasni glasi, obilni zakladi lepih pesem in iznajdeno voditeljstvo našega pevovodja zagotavljajo nam, tega smo se že prvi večer prepričali, mnogo veselih večerov po zimi v čitavnici naši. Vselej radostno sprejeti gospod P. nas je kratkočasil s Zakrajškovo humoresko „Šprahovca bridke ure“; gosp. K. pa se spet, kakor vselej, prikupil s svojo simpatično igro na goslih. Pa tudi mlade Tinice ne smemo pozabiti, ki je na glasoviru spremljala ženski zbor, spet tako trdno v taktu, da želimo jo kmali tudi v kakem samostojni igri slisati na glasoviru. — Gosp. A. Lukšič, lastnik in vrednik „Glasonoše“, je na poti iz Karlovca na Dunaj, kjer bode o novem letu osnoval nov časnik, razveselil nas s svojo nazočnostjo pri tej „besedi.“

— Jutri, v četrtek, dopoldne ob 10. uri bode pri sv. Krištofu na grobu Riharjevem lepa slovesnost. Truplo prvega našega skladatelja cerkvenih pesem se bo preneslo v nov grob, kterega bo zanamcem kazal dostojen spominek. Počivalo bo truplo njegovo posihmal blizo Vodnika in Čopa. Nadjati se je, da pride mnogo domoljubov in domorodkinj k slovesnosti tej, pri kateri se bo spomin obhajal možu, za kterega nas lahko zavidajo drugi narodi. Gregor Rihar je bil res pravi Krösus krasnih melodij; priča tega je poleg 72 že natisnjenih še 291 nenatisnjenih cerkvenih in svetnih pesem.

— (Poberki iz različnih časnikov in brošur.) Kdor tudi za gotovo ni vedil, da je unidan na celovski cesti gorelo, prepričal se je lahko iz 248. lista „Triesterce“, ker dopisnik iz Ljubljane preočitno kaže, da se je pri oni priiliki dobro na debelo prismodil. Grozna je logika v tem sestavku! Župana napada, da je svojo dolžnost storil in črtenje „Laibacherčino“ (in sicer prav zmerno) očitno razjasnil, češ, da to ni ustavno, ako župan odgovarja časnikom, — nad tistim oddelkom mestnega odbora pa, ki ga korespondent „vorparlament“ imenuje, se srdi, da je povzdignil svoj glas in da se ni kot absolutističen hlapec potuhnil pred „mogočnim“ feuilletonistom službinega časnika. In kakošen pogorelec na pameti mora pač dopisnik biti, ako misli, da sramoti mestjane obertniškega stanú s tem, ako kterega odbornika v eno mer imenuje po njegovem obrtnijstvu! Prismoda je pozabil, da obrtnijski stan s kmetijskim vred je tisti častitljivi stan, kteri s svojimi žuli živí državo, ktera bi morala konec vzeti, ako bi morala živeti od tistih federfuchserjev, kteri so tlačani časnikarstvu. In potem tista vedno ponavljana nespodobnost, ki ne dá mirú rajnemu županu! Saj vendar noben Ljubljčan ni take kratke pameti, da ne bi vedil, kaj se je godilo pretekle leta v mestnem zboru in zunaj zbora, in da smo doživeli ovacij in demonstracij v mestni hiši in pred mestno hišo, ki jih je rajni župan za potrebne spoznal za svojo brambo proti tistim ljudem, ki jih je imenoval „Skribenten, denen der Kamm so gewachsen ist, dass sie nicht nur einzelne Persönlichkeiten, sondern ganze Korporationen besudeln.“ On sam se je branil zoper hudobne napade prav tiste „Triesterce“, ktera ga zdaj kadí! Ali je ni sram? Kdor ne verjame, naj bere v 221. listu „Wanderer-a“ od

leta 1862 tisti sestavek, kterega tisk je stal celih 153 fl. Vendar se ni mogel ubraniti neprenehanih napadov, dokler ni v Idrii napitnice napravil „Chefredacterju Laibacherčinemu“ in s to napitnico potolažil vso stranko pisarjev, ki so popred zoper njega rogovilili. Take napitnice pa — tega smo si v svesti — ne bodo doživeli od sedanjega župana; zato bo „ljubeznjiva“ nam tržaška teta gotovo še večkrat — v „priglihah“ govorila, mi pa ji bomo zmiraj priporočali „Wanderera“ od leta 1862.

— Današnjemu listu je priložen glas novega nemškega časnika „Zukunft“, ki ga bo na Dunaji zacel 19. dne t. m. izdajati gosp. J. pl. Delpiny, čigar ime kot izvrstnega publicista je znano povsod. Namen tega časnika (ki bo izhajal vsako saboto, najmanj na 2 pôlah, in se utegne, kakor se šliši, do začetka ogerskega ali hrvaškega deželnega zbora spremeniti v vsakdanji list), je pred vsem ta, da se avstrijski Slovani izpoznajo med seboj, pa tudi z vsemi drugimi narodi avstrijskega cesarstva. Važen namen, ker potreba tacega porazumljenja je čedalje očitnejša! Zato bo vsak premožniši Slovenec, ki razume nemški jezik, z naročilom svojim rad podpiral novi časnik „Zukunft.“

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Dolgo se je kuhalo, vendar se je izkuhalo: mir med dansko vlado in vlado avstrijsko-prusko je sklenjen; v nedeljo so poverjeniki podpisali pismo. Kdo pa bode vladar Šlesvik-Holštajnu, je novo važno vprašanje. — To je ena važna novica preteklega tedna; druga pa je, da je minister unanjih oprav grof Rechberg odstopil, posavljen z najimenitnejšim avstrijskim redom zlatega runa, in da je na njegovo mesto stopil c. kr. general fml. grof Mensdorf-Pouilly, ki je dozdej bil deželni glavár v Galicii. Časniki trdijo, da ta prememba ne pomeni nobene premembe v sistemi vladni, ampak da po njem je državno ministerstvo le krepkejšo podporo dobilo. — Dalmatinskega zbora je že konec; sklenil je 22. oktobra s 7. sejo vse svoje seje. — Preuzvišeni škof Strossmayer so se s kanonikom Rački-om podali v Rim. — Zvedili smo iz časnikov, da te dni se je končala gotovo najstarejša pravda na svetu — 800 let stara; rodovina Hunyadyeva na Ogerskem se je pravdala z rodovino Baronkajevo, ktera je zdaj pravdo dobila. — 28. oktobra se je spolnilo, kar so časniki premetavali že cel mesec — cesar Napoleon se je snidel z ruskim carom Aleksandrom v Nici; brž, ko je Napoleon došel v Nico, se je podal k ruskemu caru, ta pa mu je brž potem povernil pohod njegov; dolgo sta bila skupaj. Že diplomati in časnikarji nastavljajo ušesa, da bi zvedili, kaj sta se razgovarjala in kaj sklenila; al še niso mogli ničesa pozvediti. Tudi kralj belgiški je prišel v Nico, in s pruskim ministrom Bismarkom, ki je bil v Parizu, je cesar Napoleon dvakrat v enem dnevu govoril. In to zopet izbuja na novo radovednost političnega svetá. — Govori se, da je gotovo, da državni zbor v Turinu sprejme z veliko večino glasov zavezo francosko-italijansko.

Listnica vredništva. Gosp. Š. v V: Morebiti. Vloga se napravi direkci s popisom: kje je vinograd, kako velik, kolikošen je njega čisti dohodek, koliko se odrajuje davka? — se vé, da vse to mora s priloženimi pismi (dokumenti) dokazano biti. Štempeljna ni treba.

Kursi na Dunaji 1. novembra.

5 % metaliki 70 fl. — kr.	Ažijo srebra 17 fl. — kr.
Narodno posojilo 79 fl. 65 kr.	Cekini 5 fl. 62 kr.